

Илѐс — рақами сездах

Чилу шаш

Jeff Pippenger

2023-10-19

Дар мақолаи қаблӣ мо Илѐсро бо таърихи солҳои 1798 то 1844 мутобиқ месохтем. Илѐс ба таври рамзӣ ба он таърих ворид мегардад, вақте ки Вилиям Миллер бархезонда шуд, то паёми фариштаи аввалро эълон намояд. Бевазани Сорепто калисои вафодореро намояндагӣ мекунад, ки ду чӯб, ё ду миллатеро, ки 22 октябри соли 1844 ба як миллат табдил меёфтанд, чамъ меоварад.

Ва ба онҳо бигӯ: «Худованд Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман банӣ-Исроилро аз миёни халқҳо, ба ҳар кучое ки рафтаанд, хоҳам гирифт, ва онҳоро аз ҳар тараф чамъ хоҳам овард, ва ба замини ҳуди онҳо хоҳам овард. Ва онҳоро дар он замин, бар кӯҳҳои Исроил, як халқ хоҳам гардонид; ва як подшоҳ бар ҳамаи онҳо подшоҳ хоҳад буд; ва онҳо дигар ҳеҷ гоҳ ду халқ нахоҳанд буд, ва дигар аслан ба ду салтанат тақсим нахоҳанд шуд. Ва дигар худро бо бутҳои худ, ва бо чизҳои макрӯҳи худ, ва бо ҳеҷ яке аз гуноҳҳои худ палид нахоҳанд кард; балки Ман онҳоро аз ҳамаи масканҳояшон, ки дар онҳо гуноҳ кардаанд, наҷот хоҳам дод, ва онҳоро пок хоҳам гардонид; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд. Ва Довуд, бандаи Ман, бар онҳо подшоҳ хоҳад буд; ва ҳамаи онҳо як ҷӯпон хоҳанд дошт; онҳо низ дар аҳкоми Ман роҳ хоҳанд рафт, ва фароизи Маро риоя хоҳанд кард, ва онҳоро ба ҷо хоҳанд овард. Ва онҳо дар замин сокин хоҳанд шуд, ки Ман ба Яъқуб, бандаи Худ, додаам, ки падарони шумо дар он сокин буданд; ва онҳо дар он сокин хоҳанд шуд, худашон, ва фарзандони онҳо, ва фарзандони фарзандони онҳо то абад; ва Довуд, бандаи Ман, то абад амири онҳо хоҳад буд. Ва низ бо онҳо аҳди сулҳ хоҳам баст; он барои онҳо аҳди ҷовидонӣ хоҳад буд; ва онҳоро барқарор хоҳам кард, ва афзун хоҳам гардонид, ва муқаддасгоҳи Худро дар миёни онҳо то абад хоҳам гузошт. Ва хаймаи Ман низ бо онҳо хоҳад буд; оре, Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман, Худованд, Исроилро муқаддас мегардонам, вақте ки муқаддасгоҳи Ман дар миёни онҳо то абад хоҳад буд». Ҳизқиёл 37:21–28.

Ҳизқиёл чандин баракатро муайян мекунад, ки ба он ду чӯб — яъне ба ду халқе, ки як халқ мегарданд, — ваъда дода шудаанд. Мо баррасиро аз чортои он баракатҳо оғоз хоҳем кард, ки ҳоҳар Уайт онҳоро ҳамчун чор «омадан» қайд кардааст ва ҳамаи онҳо дар як вақт, 22 октябри соли 1844, ба иҷро расиданд.

«Омадани Масеҳ ҳамчун Саркоҳини мо ба ҷои муқаддастарин барои поксозии маъбад, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари Одам назди Қадимулайём, чунон ки дар Дониёл 7:13 баён шудааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки Малокӣ онро пешгӯӣ кардааст, — ҳама тавсифи як воқеаи ягона мебошанд; ва ҳамин воқеа ҳамчунин бо омадани домод ба тӯй, ки Масеҳ онро дар масали даҳ духтар дар Матто 25 тасвир кардааст, ифода ёфтааст». Муборизаи Бузург, 426.

Аввалин «омадан»-е, ки хоҳар Уайт ба он ишора мекунад, омадани саркоҳин барои «пок сохтани муқаддасгоҳ» аст, ки бояд дар охири ду ҳазору сесад сол ба амал меомад. Он оят ҷавобро ба саволи Дониёл, боби ҳашт, ояти сздаҳ медиҳад, ки мепурсад: «То ба кай рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи вайронӣ хоҳад буд, то ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам лашкар зери пой поймол гарданд?» Ояти чордаҳ муайян месозад, ки покшавии муқаддасгоҳ дар охири ду ҳазору сесад сол оғоз хоҳад ёфт. Ҳизқиёл мегӯяд, ки Худо «банӣ-Исроилро аз миёни халқҳо, ба ҳар ҷое ки рафтаанд, хоҳад гирифт ва онҳоро аз ҳар тараф ҷамъ хоҳад овард, ... ва қавме, ки ҷамъ оварда шудааст, дигар худро палид нахоҳад кард», зеро Худо «онҳоро пок хоҳад сохт; пас онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд.»

Дар рӯзи 22 октябри соли 1844, омадани дуюме, ки Хоҳар Уайт ба он ишора кардааст, иҷрои Дониёл боби ҳафт, ояти сздаҳум буд, ки муайян месозад, ки Писари Одам назди Қадимул-айём хоҳад омад, то подшоҳиро қабул намояд. Ҳизқиёл мегӯяд, ки Худо «онҳоро дар он замин, бар кӯҳҳои Исроил, як миллат хоҳад гардонид; ва як подшоҳ бар ҳамаи онҳо подшоҳ хоҳад буд». Ҳизқиёл Масехро ҳамчун подшоҳ бо номи «Довуд» муаррифӣ мекунад, он ҷо ки мегӯяд: «ва бандаи Ман Довуд бар онҳо подшоҳ хоҳад буд». Ё ҳамчунин нишон медиҳад, ки Масех, ҳамчун Довуд, «як ҷӯпони» онҳо хоҳад буд ва «бандаи Ман Довуд» низ «князи онҳо то абад» хоҳад буд. Подшоҳ, аз рӯи таъриф, ба унвони подшоҳии худ ниёз дорад, ва ба салтанате ниёз дорад, ки бар он ҳукм ронад, ва ба шахрвандони подшоҳии худ. Агар шахрвандоне набошанд, подшоҳие ҳам нахоҳад буд.

Ман дар рӯёҳои шабона дидам, ва инак, Касе монанди Писари Одам бо абрҳои осмон меомад, ва назди Қадими айём расид, ва Ёро ба ҳузури Вай оварданд. Ва ба Ё салтанат, ҷалол ва подшоҳӣ дода шуд, то ҳамаи қавмҳо, миллатҳо ва забонҳо ба Ё хизмат кунанд; салтанати Ё салтанати ҷовидонист, ки заволи нахоҳад ёфт, ва подшоҳии Ё подшоҳиест, ки ҳаргиз хароб нахоҳад шуд. Дониёл 7:13, 14.

Саввумин «омадан», ки Хоҳар Уайт муайян кардааст, он вақт буд, ки Масех, ҳамчун «пайғомбари аҳд», ногаҳон ба маъбади Худ омад, то писарони Левиро пок созад. Ҳизқиёл мегӯяд, ки Масех «онҳоро пок хоҳад кард: ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд», ва ки «илова бар ин» Ё бо онҳо «аҳди сулҳ» хоҳад баст, ки «аҳди ҷовидонӣ» хоҳад буд. Ин аҳд он гоҳ ба анҷом хоҳад расид, вақте ки Худо «мақдасгоҳи» Худро «дар миёни онҳо» «барпо» хоҳад кард, ва ки «бутпарастон хоҳанд донист, ки Ман, Худованд, Исроилро тақдис менамоям, вақте ки мақдасгоҳи Ман дар миёни онҳо хоҳад буд».

Инак, Ман фиристодаи Худро мефиристам, ва ӯ роҳро пеши Ман омода хоҳад кард; ва Худованде, ки шумо Ёро мечӯед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне фариштаи аҳд, ки аз Ё хушнудед: инак, Ё хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Аммо кист, ки рӯзи омадани Ёро тоқат оварда тавонад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ё истода тавонад? зеро Ё мисли оташи гудозанда ва мисли собуни шустагарон аст; Ва Ё чун гудозанда ва поккунандаи нукра хоҳад нишаст; ва Ё писарони Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нукра тоза хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд қурбонӣ дар адолат тақдим намоянд. Он гоҳ қурбонии Яхудо ва Ерусалим назди Худованд мақбул

хоҳад буд, чунон ки дар айёми қадим ва дар солҳои пешин. Малакиё 3:1–4.

Фиристодае, ки роҳро барои Масеҳ омода кард, «фиристодаи аҳд» дар таърихи солҳои 1798 то 1844, Илёс буд, чунон ки дар шахсияти Вилиям Миллер таҷассум ёфта буд. Вақте ки Масеҳ ногаҳон ба маъбади Худ омад, Ё «писарони Левӣ»-ро мисли «оташи поккунанда» пок сохт.

«Омадани» дигари, ки 22 октябри соли 1844 ба иҷро расид, омадани домод буд. Ҳизқиёл ду бор муайян месозад, ки қавме, ки аз ду ҷӯб гирд оварда шуд, «қавми» Худо хоҳад буд, ва Ё «Худои онҳо хоҳад буд». Ин ба воситаи никоҳ ба анҷом расид. 22 октябри соли 1844 он чор пешгӯие, ки ба иҷро расиданд ва Хоҳар Уайт ба онҳо ишора мекунад, ҳама бо шаҳодати ду ҷӯби Ҳизқиёл муайян карда мешаванд.

Илёс намоёндаи он фиристодаест, ки роҳро барои Фиристодаи аҳд омода месозад. Масеҳ Яҳёи Таъмиддихандаро ҳамчун он фиристодае муайян кард, ки роҳи омадани аввали Ёро омода сохт. Хоҳар Уайт Вилиям Миллерро ҳамчун Илёс муайян намуд, ва Миллер роҳро барои омадани Масеҳ ҳамчун «саркоҳин», «Писари Одам», «Фиристодаи аҳд» ва «домод» омода сохт.

Баъд аз сеюним сол Илёс аз Сорепта, ки дар он ҷо бо бевазан ва писари вай иқомат дошт, омад ва ба Аҳъоб амр фармуд, ки тамоми Исроилро ба Кармил ҷамъ оварад. Ҳизқиёл мегӯяд, ки халқҳои ғайрияхудӣ хоҳанд донист, ки Худо Худо аст, вақте ки Ё муқаддасгоҳи Худро дар миёни қавме, ки аз ду ҷӯбдаст ҷамъ оварда шуда буд, қарор диҳад. Дар кӯҳи Кармил Илёс ба Исроил гуфт, ки интиҳоб кунед, оё Худо Худо аст ё Баал худо аст, аммо ӯ ин масъаларо на танҳо дар заминаи он ки Худои ҳақиқӣ кист, балки ҳамчунин дар заминаи он ки пайғамбари ҳақиқӣ кист, матраҳ намуд.

Ва Илёс назди тамоми халқ омада, гуфт: «То ба кай миёни ду ақида лангон хоҳед монд? Агар Худованд Худо бошад, аз Ё пайравӣ кунед; аммо агар Баал, пас аз ӯ пайравӣ кунед». Ва халқ ба ӯ як сухан ҳам ҷавоб надод. Он гоҳ Илёс ба халқ гуфт: «Ман, танҳо ман, ҳамчун пайғамбари Худованд боқӣ мондаам; аммо пайғамбарони Баал чорсаду панҷоҳ нафар ҳастанд». 3 Подшоҳон 18:21, 22.

Тамоми Исроил, аз ҷумла Аҳъоб, медонистанд, ки Худои Илёс Худост, ҳангоме ки оташ аз осмон фуруд омада, қурбонии Илёсро фуру бурд. Фуруд омадани оташ бар кӯҳи Кармил он лаҳзаро нишон медиҳад, ки Худо муқаддасгоҳи Худро дар миёни миллате, ки аз ду ҷӯб иборат буд, қарор дод. Муъҷизаи оташ бар кӯҳи Кармил нишон дод, ки Худо Худост, ва Баал худои козиб аст.

Муъҷизае, ки дар Сарепта рӯй дод, ҳангоме ки Илёс се бор бар писари мурдаи бевазан дароз кашид, ба ӯ исбот кард, ки Илёс марди Худо буд; ва муъҷизаи Кармил низ ҳаминро ба амал овард. Оташи Кармил на танҳо исбот намуд, ки Худо Худост, балки ҳамчунин нишон дод, ки Илёс набиӣ ҳақиқии Худо буд, бар хилофи анбиёи Баал ва анбиёи бутзорҳо. Дар таърихи солҳои 1840 то 1844, Миллер ва миллериён ҳамчун анбиёи ҳақиқӣ исбот гардиданд, бар хилофи анбиёи козиби протестантизми муртад, ки дар худи ҳамон таърих ошкор карда

буданд, ки духтарони Изобал мебошанд.

Илѐс дар Кармил кори муайян намудани шохи ҳақиқии протестантиро намояндагӣ мекунад, зеро салтанати шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас, ҳайвони заминии Ваҳй боби сездах, як шохи протестантизм ва як шохи ҷумҳурихоҳӣ дорад, ва он тоза ҳукмронии худро дар соли 1798 оғоз намуда буд. Дар соли 1798, дар поёни сеюним соли ҳукмронии Изобал, Илѐс аз Сорелот омад, то ба таври равшан фарқ гузорад, ки кадом калосо шохи протестантизм бар ҳайвони заминӣ буд.

Бевазани Сорелот аз таърихи Тиётро ба сӯи издивоҷ сафар мекард, ки дар он ҷо бевазанӣ-и ӯ бояд бардошта мешуд. Писари эҳёшудаи ӯ намояндаи онҳое мебошад, ки аз ҷониби Изобал дар давоми сеюним соли хушксолӣ кушта шуданд. Ду ҷӯбе, ки ӯ барои оташ ҷамъ мекард, ҳамон ду хонаи Исроили воқеӣ буданд, ки бояд ҳамчун як миллат бо ҳам ҷамъ оварда мешуданд, ва он миллат Исроили рӯҳонӣ буд. Бевазан меҳост он ду ҷӯбро барои барафрӯхтани оташ ба қор барад, ки ин дар Кармил ва дар 22 октябри соли 1844 ба вуқӯъ пайваст, вақте ки фиристодаи аҳд писарони Левиро бо «оташи поксозанда» пок намуд.

Оташ рамзи рехтани Рӯҳи Худост, ки дар Кармил ва дар Нидои Нимашаб, ки авҷи он 22 октябри соли 1844 буд, ба амал омад.

Ва ҳангоме ки рӯзи Панतिकост комилан фаро расид, ҳамаашон якдилона дар як ҷо буданд. Ва ногаҳон аз осмон овозе, мисли садои бодӣ саҳти вазанда, падида омад ва тамоми хонаро, ки дар он ҷо нишаста буданд, пур кард. Ва бар онҳо забонҳои ҷудҷудое, монанди оташ, зоҳир шуданд ва бар ҳар яке аз онҳо қарор гирифтанд. Ва ҳамаашон аз Рӯҳи Муқаддас пур шуданд ва ба забонҳои дигар ба сухан гуфтан оғоз карданд, чунон ки Рӯҳ ба онҳо баён ато менамуд. Аъмол 2:1–4.

Рехтани Рӯҳ рамзи эълон гардидани паём аст, ва бевазан меҳост оташ афрӯхта, то андаке хӯрок омода созад бихӯрад, ки ин низ як паём аст.

Ва назди фаришта рафтам ва ба ӯ гуфтам: «Китобчаи хурдро ба ман бидеҳ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Онро бигир ва бихӯр; ва он шиками тӯро талх хоҳад кард, вале дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд». Ва китобчаи хурдро аз дасти фаришта гирифта, онро хӯрдам; ва он дар даҳонам мисли асал ширин буд; ва ҳамин ки онро хӯрдам, шикамам талх шуд. Ваҳй 10:9, 10.

Паёме, ки Аҳъоб фавран ба Изобал эълон кард, ин буд, ки Худои Илѐс Худои ҳақиқист, зеро Аҳъоб тоза шӯҳид гардида буд, ки Худои Илѐс бо оташ ҷавоб дод. Паёме, ки дарҳол дар 22 октябри соли 1844 кушода шуд, паёми фариштаи сеюм буд. Дар ҳар ду ҳолат, паёме, ки Аҳъоб расонд ё паёми фариштаи сеюм, Изобалро ба ҳашми шадид меоварад.

Аммо хабарҳо аз шарқ ва аз шимол ӯро ба изтироб хоҳанд овард; бинобар ин, ӯ бо ҳашми азим берун хоҳад рафт, то ки бисёр касонро ҳалок созад ва тамоман нест кунад. Дониёл 11:44.

«Хабарҳои аз шарқ ва шимол»-и Дониёл он паёмро ифода мекунад, ки подшоҳи шимолро, ки Изобал аст, ба ғазаб меоварад, ва ӯ таъқиботи ниҳони таърихи заминро оғоз мекунад. Он

паём бо паёми Аҳъоб ба Изобал, ва бо расидани паёми фариштаи сеюм ҳангоми оғози доварӣ дар соли 1844 ифода гардида буд.

Ва Аҳъоб ба Изобал ҳар он чиро, ки Илёс карда буд, ва инчунин чӣ гуна ҳамаи анбиёро бо шамшер кушта буд, хабар дод. Пас Изобал назди Илёс қосиде фиристода, гуфт: «Худоён ба ман чунин ва боз ҳам бештар кунанд, агар то фардо ҳамин вақт чони туро мисли чони яке аз онҳо нагардонам». 3 Подшоҳон 19:1, 2.

Илёс, ҳамчун рамз, ба воситаи давраи замони биёбон аз соли 538 то 1798 ифода меёбад. Сипас, дар соли 1798, Илёс дар таърих ҳамчун Вилиям Миллер зоҳир мегардад. Дар соли 1844, Илёс оташи Нидои Нисфи Шабро аз осмон фуруд меоварад. Сипас, дар соли 1863, Илёс ва паёми ӯ рад карда шуданд. Паёми ӯ паёми Мусо дар бораи «ҳафт вақт» буд, ки ҳамчунин бо паёми ду чӯби Ҳизқиёл ифода шудааст. Чамъ овардани он ду чӯб дар анҷоми парокандашавии онҳо паёми бевазани Сорепто буд, ва ӯ он ду чӯбро пеш аз омода кардани хӯрок чамъ овард.

Мувофиқи гуфтаи Ҷеймс ва Эллен Уайт, адвентизми миллерӣ дар соли 1856 ба адвентизми Лоудиқиёӣ табдил ёфт, ва ҳангоме ки баъдан онҳо дар соли 1863 паёми Илёсро дар бораи «ҳафт замон»-и Мусо рад карданд, қобилияти мантиқии дарк намудани афзоиши донишро дар бораи «ҳафт замон», ки Худо дар соли 1856 меҳост ошкор созад (ба воситаи ҳашт мақолаи нотамои Ҳирам Эдсон), аз рӯйи мантиқ онҳо маҷбур шуданд, ки ба вайрон кардани низоми бунёдии ҳақиқатҳое шурӯъ кунанд, ки фариштагон Вилиям Миллерро барои гирд овардани онҳо роҳнамоӣ карда буданд. Аввалин «санг»-е, ки Миллер онро кашф кард, ҳамон санги бунёдӣ буд, ки адвентизми Лоудиқиёӣ дар тамоми таърихи худ бар он пешпо меҳурд. Рад кардани ҳамон санги аввали ҳақиқат кӯрии Лоудиқиёро ба вучуд овард, ки нишонаест табобатпазир, аммо кам ба ҷустуҷӯи табобати он мепардозанд.

Покшавии маъбад, ки 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт, покшавии «лашкар»-еро низ дарбар мегирифт, ки мувофиқи Дониёл 8:13 ҳамроҳ бо маъбад поймол гардида буд. Лашкар бо «ду чӯб»-е ифода ёфта буд, ки бевазани Зарефот барои оташ чамъ оварда буд. Он ду чӯб ду хонаи Исроили қадимаи воқеиро ифода мекарданд. Эфроими воқеӣ ва Яхудо бояд ба як миллати рӯҳонӣ чамъ оварда мешуданд ва дар оғози доварӣ ба воситаи фиристодаи аҳд пок мегардиданд. Он ду миллат ҳамон «лашкар» буданд, ки поймол гардида буд.

Ваъдаи Ҳизқиёл ин буд, ки Худо «банӣ-Исроилро аз миёни халқҳо, ба ҳар чое ки рафта бошанд, хоҳад гирифт», ва «онҳоро чамъ хоҳад овард» ва «ба замини худашон хоҳад овард». Замини Исроили аслии замини ҷалол, ё замини ваъдашуда, ё Яхудо буд. Замини рӯҳонии ҷалол дар соли 1798 замини ҳайвони заминии дӯшоҳаи Ваҳй боби сездаҳ буд.

Дар рӯзе ки дасти Худро бар сӯйи онҳо боло бардоштам, то онҳоро аз замини Миср ба заmine берун оварам, ки барои онҳо баргузида будам, заmine ки аз шир ва асал ҷорист, ва он ҷалоли ҳамаи заминҳост.... Бо вучуди ин, Ман дар биёбон низ дасти Худро бар сӯйи онҳо боло бардоштам, ки онҳоро ба заmine ки ба онҳо дода будам, дохил нахоҳам кард, заmine ки аз шир ва асал ҷорист, ва он ҷалоли ҳамаи заминҳост. Ҳизқиёл 20:6, 15.

Ду хонаи аслии Исроил дар заминест зиндагӣ мекарданд, ки «чалолӣ ҳамаи заминҳо» буд, заминест ки аз «шир ва асал» «ҷорӣ» мешуд. Вақте ки ду хонаи аслии Исроил ҳамчун Исроили рӯҳонӣ ба ҳам чамъ оварда шуданд, ба онҳо ваъда дода шуд, ки дар заминест хоси худ ҷойгир гардонда хоҳанд шуд. «Заминест ҷалолмандӣ» рӯҳонӣ он ҷост, ки ҳаракати миллериҳо дар ибтидо ва ҳаракати саду чилу чор ҳазор дар анҷом, дар давраи ҳукмронии ҳайвони заминӣ, ҷойгир мебошанд. Ҳаракате, ки саду чилу чор ҳазорро намоёндагӣ мекунад, танҳо метавонист дар заминест ҳайвони заминӣ барпо гардад. Ҳар ҳаракате, ки аз ҳар заминест дигар худро ҳаракати фариштаи сеюм мешуморад, сохтакорӣ аст, зеро Алфа ва Омега ҳамеша анҷомро ба воситаи ибтидо тасвир мекунад.

«Марҳаматҳо ва баракатҳои беҳамтои Худо бар сари миллати мо фуру рехтаанд; он сарзаминест озодӣ ва ҷалолӣ тамоми замин будааст. Аммо ба ҷои он ки ба Худо шукргузорӣ намоёнд, ба ҷои он ки Худо ва шарияти Ӯро эҳтиром кунанд, масеҳиёни эътирофии Амрико ба такаббур, тамаъкорӣ ва худкифоягӣ олула шудаанд....»

«Вақт фаро расидааст, ки доварӣ дар кӯчаҳо афтадааст, ва инсоф наметавонад ворид шавад, ва ҳар кӣ аз бадӣ дурӣ мечӯяд, худро тӯйма мегардонад. Аммо бозуи Худованд кӯтоҳ нашоудааст, то натавонад наҷот диҳад, ва гӯши Ӯ гарон нашоудааст, то натавонад бишнавад. Мардуми Иёлоти Муттаҳидаи Амрико қавми мавриди марҳамат буданд; вале ҳангоме ки онҳо озодии диниро маҳдуд месозанд, аз протестантизм даст мекашанд ва ба поггарой рӯйи қабул нишон медиҳанд, паймонаи гуноҳи онҳо пур хоҳад шуд, ва “осиёни миллии динӣ” дар дафтарҳои осмон сабт хоҳад гардид. Натиҷаи ин осиёни динӣ ҳароби миллии хоҳад буд». Review and Herald, May 2, 1893.

Дар китоби Дониёл, боби ҳаштум, оятҳои сиздаҳ ва чордаҳ поймол гардидани ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам лашкарро муайян мекунанд. Лашкар ду хонаи Исроили айнӣ буд. Уршалим дар тӯли як ҳазору дусаду шаст соли асрҳои торик поймол карда шуд.

Ва ба ман қамише монанди асо дода шуд; ва фаришта истода, гуфт: Барҳез ва маъбади Худо, ва қурбонгоҳ, ва онҳоро, ки дар он ибодат мекунанд, ҷен намо. Аммо саҳни берунии маъбадро вогузор ва онро ҷен макун; зеро ки он ба халқҳо дода шудааст; ва шаҳри муқаддасро онҳо чилу ду моҳ поймол хоҳанд кард. Ваҳй 11:1, 2.

Юҳанно дар боби ёздаҳуми Ваҳй гуфта мешавад, ки на танҳо маъбад, балки ҳамчунин «онҳоро, ки дар он ибодат мекунанд», ҷен кунад. Юҳанно ба таври нубувватӣ дар санаи 22 октябри соли 1844 қарор дода шуда буд, вақте ки ба ӯ амр шуд, ки маъбад ва ибодаткунандагони дар он бударо ҷен кунад.

Ва он китоби хурдро аз дасти фаришта гирифта, хӯрдам; ва он дар даҳони ман мисли асал ширин буд; ва ҳамин ки онро хӯрдам, шикамам талх гардид. Ваҳй 10:10.

Дар ояти даҳуми боби даҳуми Ваҳй, Юҳанно ноумедии талхи 22 октябри соли 1844-ро таҷассум намуд, ва феврал ба ӯ гуфта шуд, ки ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам лашкарро ҷен кунад. Мавзӯи саволи Дониёл ҳашт ва ояти сиздаҳум поймол шудани ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам лашкар аст. Юҳанно ба мо хабар медиҳад, ки «ғайрияхудиён» бояд «шаҳри муқаддас»-ро дар тӯли «чилу ду моҳ» «зери по поймол» мекарданд. Чилу ду моҳ ҳамон сеюм соли Илос

буд. Он асрҳои торик аз соли 538 то 1798 буд. Юҳанно, ки ба таври нубувватӣ дар 22 октябри соли 1844 истода буд, гуфта шуд, ки сахро вогузорад ва «онро чен накунад, зеро он ба ғайрияҳудиён дода шудааст, ва онҳо шаҳри муқаддасро чилу ду моҳ зеро по поймол хоҳанд кард».

Вақте ки ба Юҳанно гуфта шуд, ки «маъбад, ва қурбонгоҳ, ва онҳое ки дар он ибодат мекунанд»-ро чен кунад, мувофиқи суханони Дониёл ҳашт ва ояти сиздах, ба ӯ гуфта шуд, ки қудсгоҳ ва лашкарро чен намояд. Агар ба Юҳанно гуфта шуда бошад, ки ҳазору дусад шаст солро «на» шуморад, пас ӯ бояд аз соли 1798 то чойе ки дар соли 1844 истода буд, чен мекард. Аз 1798 то 1844, ҳангоме ки чен карда мешавад, чилу шаш солро ифода мекунад. Оғози ин чилу шаш сол дар соли 1798 буд, вақте ки «ҳафт вақт»-и Мусо бар хонадони шимолии Исроил ба анҷом расид. Поёни ин чилу шаш сол дар соли 1844 буд, вақте ки «ҳафт вақт»-и Мусо бар хонадони ҷанубии Исроил ба анҷом расид. Ченаки Юҳанно ба чилу шаш сол баробар аст. Рақами чилу шаш рамзи маъбад мебошад. Исо гуфт: ин маъбадро вайрон кунед, ва Ман дар се рӯз онро барпо хоҳам кард; аммо яҳудиёни баҳсҷӯй эътироз карданд, ки маъбад дар давоми чилу шаш сол бино гардидааст.

Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин маъбадро вайрон кунед, ва Ман онро дар се рӯз бармеҳезонам». Пас яҳудиён гуфтанд: «Ин маъбад дар чихилу шаш сол бино шудааст, ва Ту онро дар се рӯз барпо хоҳӣ кард?» Аммо Ӯ дар бораи маъбади бадаи Худ сухан мегуфт. Юҳанно 2:19–21.

Исои Масеҳ баъд аз сукути Одам табиати ҷисмонии Одамо, бо ҳамаи таназзулҳои меросии он, бар худ гирифт, то намунае бинамояд, ки мо тавонем, чунон ки Ӯ ғолиб омад, ғолиб оем. Бар пояи ду шохид, таълим додан, ки ҷисми Масеҳ таназзулҳои меросии чор ҳазор соли гуноҳро дар бар намегирифт, ба пеш бурдани майи Бобил аст, зеро таълим додан, ки Масеҳ он сустиҳои меросиро напозирuft, яке аз таълимоти асосии католикизм мебошад.

Ва ҳар рӯхе ки эътироф намекунад, ки Исои Масеҳ дар ҷисм омадааст, аз Худо нест; ва ин ҳамон рӯҳи зиддимасеҳ аст, ки дар бораи омадани ӯ шундаед; ва ҳоло аллакай он дар ҷаҳон аст. 1 Юҳанно 4:3.

Зеро фиребгарони бисёр ба ҷаҳон даромадаанд, ки эътироф намекунанд, ки Исои Масеҳ дар ҷисм омадааст. Ин аст фиребгар ва зиддимасеҳ. 2 Юҳанно 1:7.

Маъбади ҷисми Масеҳ маъбади ҷисми ҳар як инсон буд.

«Масеҳ дар биёбони вайрона барои таҳаммул кардани васвасаҳои Шайтон дар чунин мавқеи мусоиде қарор надошт, чунон ки Одам ҳангоми васваса шуданиш дар Адам дошт. Писари Худо Худро фурӯтан сохт ва табиати инсонро пас аз он гирифт, ки насли башар чор ҳазор сол аз Адам ва аз ҳолати аслии покӣ ва росткориҳои худ саргардон шуда буд. Гуноҳ дар тӯли асрҳо нишонҳои даҳшатноки худро бар ин насл мегузошт; ва табоҳии ҷисмонӣ, зехнӣ ва ахлоқӣ дар тамоми хонаводаи инсонӣ ҳукмфармо буд.

«Вақте ки Одам дар Адам аз ҷониби васвасакунанда мавриди ҳамла қарор гирифт, ӯ аз олудагии гуноҳ пок буд. Ӯ пеши Худо дар қуввати камолоти худ меистод. Ҳамаи аъзо ва

қобилиятҳои вучуди ӯ ба таври баробар рушд ёфта, ба таври ҳамоҳанг мутавозин буданд. »

«Масеҳ, дар биёбони озмоиш, дар ҷойи Одам истод, то он имтиҳонеро бардорад, ки ӯ натавонист таҳаммул намояд. Дар ин ҷо Масеҳ ба манфиати гуноҳкор ғолиб омад, чор ҳазор сол пас аз он ки Одам аз нури хонаи худ рӯй гардонд. Аз ҳузури Худо чудо шуда, насли инсон, бо ҳар насли пайдарпай, аз он покии асли, ҳикмат ва донише, ки Одам дар Адам дошт, ҳарчи бештар дур мешуд. Масеҳ гуноҳҳо ва натавониҳои инсониятро, чунон ки онҳо дар замоне ки ӯ ба замин омад, то ба инсон ёрӣ расонад, вучуд доштанд, бар дӯш гирифт. Ба манфиати инсоният, бо заъфҳои инсони сукуткарда бар ӯ, ӯ бояд ба васвасаҳои Шайтон дар ҳамаи он нуктаҳои муқобилат мекард, ки инсон дар онҳо мавриди ҳамла қарор мегирифт». Selected Messages, book 1, 267, 268.

Дар боби дуҷуми Юҳанно, Масеҳ дар бораи ҷисми Худ ҳамчун маъбад сухан мегуфт, ва ҷисм-маъбади ӯ ҷисми инсоне буд, ки фарсудагӣҳои чор ҳазор соли сустии чамъшуда бар он қарор дошт. Маъбади инсонӣ, ки Масеҳ ба он ишора кард, аз ҷиҳили шаш хромосома иборат аст. Вақте ки Мусо бар Сино баромад, то шариат ва дастурро барои бино намудани маъбад қабул намояд, ӯ ҷиҳили шаш рӯз бар кӯҳ буд. Ҳизқиёл ба он ишора мекунад, ки Масеҳ маъбади Худро дар «миёни» ду ҷӯб ҷой медиҳад. Давраи вақт аз анҷоми ҳафт замони салтанати шимолӣ ва салтанати ҷанубӣ, ки ба Юҳанно гуфта шуд онро чен кунад, ҷиҳили шаш сол буд, ва он «миён» ё фосилаи вақтро байни 1798 ва 1844 ифода мекард. Дар он ҷиҳили шаш сол, Исо маъбади рӯҳониро барпо намуд, ки онро ҳангоми омаданиаш ҳамчун паёмовари аҳд ногаҳон пок месохт. Ҳамчун паёмовари аҳд, ӯ шариати Худро бар дилҳои қавми Худ менавишт. Он шариат бо ду лавҳи намоёндагӣ мешавад. Лавҳи аввал ҷаҳор аҳком дорад, лавҳи дуюм шаш аҳком дорад. Онҳо якҷо шумораи ҷиҳили шашро ифода мекунанд.

Ҷамъ овардани Исроили рӯҳонӣ аз соли 1798 то 1844 ҷамъ овардани Исроили рӯҳониро ифода мекунад, вале он ҳамчунин барпо гардидани маъбадро ифода мекунад.

Ба ӯ, ки наздаш меод, ҳамчун ба санги зинда, ки ба ростӣ аз ҷониби одамон рад шудааст, вале назди Худо баргузида ва гаронбаҳост, шумо низ, ҳамчун сангҳои зинда, бино карда мешавед, то хонаи рӯҳонӣ ва қоҳиноти муқаддас бошед, то қурбонӣҳои рӯҳониро, ки ба воситаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд, тақдим намоед.

Аз ин рӯ, дар Навиштаҷот низ омадааст: «Инак, Ман дар Сион санги гӯшаи асосӣ, баргузида ва гаронбаҳо менҳам; ва ҳар кӣ ба ӯ имон оварад, ҳаргиз шарманда нахоҳад шуд».

Пас, барои шумо, ки имон доред, ӯ гаронбаҳост; аммо барои онҳое ки итоат намекунанд, ҳамон санге, ки бинокорон рад карданд, сари гӯшаи гардид, Ва санги пешпо хӯрдан ва харсанги васваса, барои онҳое ки ба каломи пешпо меҳӯранд, азбаски итоат намекунанд; ки барои ҳамин низ таъйин шуда буданд.

Лекин шумо насли баргузида, қоҳинони подшоҳӣ, миллати муқаддас, қавми хоси Худо ҳастед, то фазилатҳои ӯро, ки шуморо аз торикӣ ба нури аҷоибӣ Худ даъват намудааст, эълон кунед; шумо, ки пештар қавм набудед, аммо ҳоло қавми Худо ҳастед; шумо, ки

рахмат наёфта будед, аммо ҳоло раҳмат ёфтаед. 1 Петрус 2:4–10.

Маъбаде, ки аз соли 1798 то 1844 бино карда шуд, гурӯҳеро дар бар мегирад, ки ба нофармонӣ «таъйин» шуда буданд. Нофармонии онҳо дар рад кардани «ҳафт замон», «санги гӯша», «санге ки бинокорон рад карданд», ки ҳамон «санги васваса» ва «санги пешпой» аст, зоҳир гардид.

Синфе, ки «аз ҷониби Худо баргузида» шуда буд, он «санг»-ро, ки «аз ҷониби одамон рад карда шуда буд», ҳамчун «санги зинда» ва ҳамчун он «санг», ки «аз ҷониби Худо баргузида шуда» ва «гаронбаҳо» буд, шинохт. «Баргузидагони Худо», «насли баргузида», дар «замонҳои гузашта» «қавм набуданд, вале» он гоҳ мебоист «қавми Худо» гарданд. Ҳангоме ки Худо ду ҷӯбро ҷамъ овард, ӯ онҳоро аз миёни «бутпарастон» берун овард. Онҳо мебоист қавми ӯ гарданд, вақте ки ӯ дар тӯли чилу шаш сол, аз 1798 то 1844, ду миллатро ҳамчун як миллат ба ҳам овард.

Танҳо як таҳкурсии вучуд дорад, ва он таҳкурсии Исои Масеҳ аст; аммо «санги пешпо», ки таҳкурсии таърихе буд, ки аз ҷониби нофармонон рад карда шуд, «ҳафт замон»-и Мусо буд. Вақте ки «ҳафт замон» дар соли 1863 рад карда шуд, ин рад кардани Исои Масеҳ буд.

Табаки афсонаҳое, ки хулоса мебароранд, ки поксозии муқаддасгоҳ, ки 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт, танҳо иҷрошавии пешгӯии дуву се сад сол будааст, муқаддасгоҳи ҳолӣ, муқаддасгоҳе бе лашкар, подшоҳие бе шаҳрвандонро муаррифӣ менамоянд. Ҳеҷ мақсаде барои муқаддасгоҳ, ки аз ҷониби илҳом дода шудааст, аз он чи Худо гуфтааст, ки мақсади муқаддасгоҳ аст, авлотар нест.

Ва бигзор барои Ман қудсгоҳе бисозанд, то ки Ман дар миёни онҳо сокин шавам. Хуруҷ 25:8.

Дар Навиштаҳои Муқаддас, муқаддасгоҳи Худо ҳамеша бо қавми ӯ, ки лашкар мебошанд, марбут аст. Ду ҷӯби Ҳизқиёл, ки ҳамчун ду миллат муайян шудаанд, бояд як миллат мегаштанд ва муқаддасгоҳи Худо дар миёни онҳо мебуд. Нодуруст баён кардани саволи ояти сздаҳуми Дониёл ҳашт, ба мақсади пинҳон намудани он чи воқеан дар он савол пурсида мешавад, ҳамзамон ҳамчунин рад кардани «муқаддаси муайян»-и ояти сздаҳум аст, ки аз ӯ талаб карда шуд ба он савол посух диҳад.

Баъд ман шунидам, ки як муқаддас сухан мегуфт, ва муқаддаси дигар ба он муқаддаси муайяне, ки сухан мегуфт, гуфт: «То ба кай рӯъё дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи харобкунанда хоҳад буд, ки ҳам покгоҳ ва ҳам лашкарро ба поймолшавӣ таслим кунад?» Ва ӯ ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад рӯз; он гоҳ покгоҳ пок хоҳад шуд». Дониёл 8:13, 14.

Осмонӣ, ки аз ӯ ин савол пурсида шуд, «он муқаддаси муайян» номида мешавад, ва ин ибора аз калимаи ибрии «Палмонӣ» тарҷума шудааст, ки маънояш шуморандаи аҷиб, шуморандаи асрор аст. Дар ин порча, ки сутуни марказӣ ва таҳкурсии Адвентизм мебошад, Масеҳ Худро ҳамчун шуморандаи аҷиб муаррифӣ мекунад. ӯ инро маҳз дар ҳамон ҷо анҷом медиҳад, ки робитаи миёни дарозтарин пешгӯии замонӣ дар Китоби Муқаддас ва ҳамчунин

пешгӯии замони ду ҳазору сесад рӯзро муайян месозад. Дарозтарин пешгӯии замонӣ қасами Мусо аст, ки ҳамон ҳафт замони Ибодатномаи Ловиён бисту шаш мебошад. Ин ҳамон пешгӯист, ки парокандагӣ ва ба ғуломӣ афтодани ҳар ду хонаи Исроилро муайян мекунад, ки онҳо ҳамчун «лашкар» шинохта шудаанд, ки дар ояти сездаҳ поймол хоҳанд шуд, дар ҳоле ки ояти чордаҳ пешгӯии поймол шудани мақдасро муайян мекунад. Ҳар ду пешгӯӣ 22 октябри соли 1844 иҷро шуданд, баъд аз он ки бевазани Сорепта барои оташи паёмовари аҳд он ду ҷӯбро ҷамъ овард.

Вақте ки адвентизм ҳуди аввалин ҳақиқати вақти нубувватиро, ки фариштагон Вилиям Миллерро ба фаҳмидани он роҳнамоӣ карда буданд, рад кард, онҳо худро кӯр сохтанд. Дар соли 1856, бо ҳашт мақолаи Ҳирам Эдсон, Палмонӣ кӯшиш кард, ки нури ҳафт замонро афзун гардонад, аммо бенатича. Онҳо паёми Лоадиқияро рад карданд ва панҷ зухуроти бадҳоӣ Лоадиқияро пазируфтанд, ва ба ин васила худро ҳамчун панҷ бокираи аблаҳ муайян сохтанд.

Шасту панҷ соли Ишаъё 7, ки 742 пеш аз милод, 723 пеш аз милод ва 677 пеш аз милодро дар оғози он муайян мекунад, дар таърихи анҷомии солҳои 1798, 1844 ва 1863 тақрор гардид. Он таърихи анҷомӣ бо ҷамъ овардани ду ҷӯбдаст дар Ҳизкиёл боби сию ҳафтум муаррифӣ мешавад, ва бевазани Сорепта (чунон ки вай дар юнонии Аҳди Ҷадид номида мешавад), таърихи барқарор намудани муносибати аҳдӣ аз ҷониби Худо бо Исроили рӯҳонӣ дар Яҳуди рӯҳонӣ (замини ҷалол) дар давоми таърихи подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас мебошад. Ин таърих, ки анҷоми пешгӯии шасту панҷ сол аст, ҳамчунин оғози ҳайвони заминии Ваҳй 13-ро муаррифӣ мекунад. Дар оғози подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас, пайвастанӣ ду ҷӯбдаст анҷоми подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддасро ба тасвир меорад. Он таърих таърихи мувозии шоҳи протестантизм ва шоҳи ҷумҳурихоҳиро дар бар мегирад.

Аз нигоҳи нубувватӣ, қудрат, ё шох, ё миллат, ё подшоҳӣ, ё подшоҳ, ё сар — вобаста ба матне, ки дар он истифода мешаванд, рамзҳои ивазшаванда мебошанд. Ҳамаи ин рамзҳо ҳамчунин ба ду ҷӯбе ишора мекунанд, ки Ҳизкиёл онҳоро ду миллат муайян менамояд. Дар оғози таърихи нубувватии ҳайвони замин, шоҳи протестантӣ ба як миллат, ё як шох, гирд оварда шуд. Дар анҷоми ҳамин ҳамон таърих, шоҳи ҷумҳурихоҳ бо шоҳи протестантизми муртад ба ҳам хоҳад омад, то як миллатро ташкил диҳад. Он миллат барои ҳайвони баҳрии Ваҳй боби сездаҳ тасвире хоҳад буд. Аз рӯи мантиқ, агар мо аз дидани шаҳодати лаънати «ҳафт бор» (ки бар ҳар ду хонаи Исроили айнӣ иҷро карда шуд) сарпечӣ намоем, бешубҳа нахоҳем тавонист бубинем, ки чӣ гуна он ду хонаи айнӣ Исроили қадим дар соли 1844 ба миллати Исроили рӯҳонӣ табдил ёфтанд. Агар мо он таърихро дида натавонем, пас мо тамоман «беҳабар» ҳастем аз он ки чӣ гуна он таърих дар оғози Иёлотҳои Муттаҳида таърихи охирро муайян менамояд, вақте ки шоҳи ҷумҳурихоҳ раванди гирдоварӣ ва ба ҳам пайвастанро тақрор мекунад, ки дар оғоз бо шоҳи протестантӣ ба тасвир кашида шуда буд.

Мо баррасии ин ҳақиқатҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.